 24 LUT. 2020

Ocena
osiągnięć naukowo-dydaktycznych i aktywności naukowej
w postępowaniu habilitacyjnym
doktor Iwony Ewy Pietrzkiej

Pani dr Iwona Ewa Pietrzkiej, doktor nauk humanistycznych w zakresie bibliologii jest absolwentką Wydziału Humanistycznego Wyższej Szkoły Pedagogicznej im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie, gdzie w 1993 roku, pod kierunkiem pani prof. dr hab. Wacławy Szelińskiej napisała pracę magisterską *Dziewiętnastowieczne kalendarze dla pań, dam i gospodyń w zbiorach Biblioteki Jagiellońskiej, Biblioteki XX. Czartoryskich i Biblioteki Polskiej Akademii Nauk w Krakowie*. Następnie od 1. 10. 1993 podjęła prace na stanowisku asystenta w Instytucie Informacji Naukowej i Bibliotekoznawstwa (wcześniejsza nazwa: Katedra Bibliotekoznawstwa i Informacji Naukowej) Uniwersytetu Pedagogicznego im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie (dawniej Wyższej Szkole Pedagogicznej im. KEN/Akademii Pedagogicznej im. KEN w Krakowie). Na tym stanowisku pracowała do 30.09.2000 roku. W 2000 roku obroniła pracę doktorską na Wydziale Filologicznym Uniwersytetu Wrocławskiego, pisaną pod kierunkiem dr hab. Marii Piłdyczak-Majerowicz, prof. UW. Dysertacja ta została poświęcona *Bibliotekom kanoników regularnych w Krakowie w XV-XVI wieku*. Po złożeniu przepisanych egzaminów uzyskała stopień naukowy doktora nauk humanistycznych w zakresie bibliologii, nadany 19. grudnia 2000 roku uchwałą Rady Wydziału Filologicznego Uniwersytetu Wrocławskiego. Od 1. 10. 2000 roku do chwili obecnej pracuje na stanowisku adiunkta w Instytucie Nauk o Informacji (Instytucie Informacji Naukowej i Bibliotekoznawstwa) Uniwersytetu Pedagogicznego im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie. Pełni tam obecnie funkcję zastępcy Dyrektora Instytutu Nauk o Informacji, oraz kierownika Studiów Podyplomowych z zakresu Edytorstwo/Zarządzanie kulturą.

W 2017 roku podjęła starania o przeprowadzenie procesu habilitacyjnego na podstawie dotychczasowego dorobku naukowego (publikacje powiązane tematycznie pt. *Księgozbiory zakonne w dawnej Rzeczypospolitej*) na Wydziale Filologicznym Uniwersytetu Śląskiego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie bibliologia i informatologia. Na mocy uchwały Rady Wydziału Filologicznego UŚ z dnia 17. 10. 2017 roku Rada odmówiła nadania pani dr Iwonie E. Pietrzkiej stopnia doktora nauk humanistycznych w ww dyscyplinie. Celem realizacji – wznowienia, przerwane w 2017 roku procesu habilitacyjnego podjęła dalsze działania naukowo-badawcze, których rezultatem jest opiniowana niżej obszerna, źródłowa, syntetyzująca monografia pt. *Kultura książki w*

zakonach męskich Wielkiego Księstwa Litewskiego XV-XVIII w., wydana w Krakowie w 2019 roku. Praca ta jak wskazała habilitantka, zgodnie z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym [...] (Dz.U. z 2003r. Nr 65 poz. 597, z późn. zm. [...]) – stanowi jej obecne główne osiągnięcie naukowe, które łącznie z oceną jej dorobku i aktywności naukowej jest przedmiotem niniejszej oceny.

Autorka wskazanej monografii – *Kultura książki...*, ukazała w niej bardzo wielkie doświadczenie naukowo-badawcze, znakomite przygotowanie metodologiczne i co bardzo ważne, albowiem niestety nie wszyscy badacze posiadają takie predyspozycje, wielką umiejętność syntetyzowania wyników i przystępnej ich prezentacji. To moim zdaniem duża zasługa podnosząca walor przedmiotowej pracy. Habilitantka ukazuje w niej cały proces bibliologiczny, tj. tworzenie, obieg i odbiór książek. Jak napisała „w pracy poddano analizie procesy bibliologiczne, zwłaszcza tworzenie, obieg i odbiór tekstów w środowisku zakonnym, rolę książki w prowadzonej tam formacji, kanon gromadzonych, kopiowanych i czytanych książek, typologię oraz zasady organizacji bibliotek. Problematyka ta zosta[ła] ukazana z uwzględnieniem społecznego, religijnego i zakonnego kontekstu tych zagadnień, co pozwoli[ło] na dopełnienie obrazu kultury książki na terenach Wielkiego Księstwa Litewskiego” (s. 22). Przedmiotem tej analizy były zbiory powstałe w wielu łacińskich wspólnotach zakonnych Wielkiego Księstwa, tj. zakonów mniszych - benedyktyni, cystersi, kameduli, kartuzi; żebraczych - franciszkanie, dominikanie, karmelici, jak i kanonickich - kanonicy regularni laterańscy, kanonicy od pokuty, czy zakonach kleryckich - jezuici, pijarzy (patrz s. 22 i nn).

Dla pełnej prezentacji podjętego tematu rozważania zawarte w tej pracy zostały oparte na bardzo szerokiej kwerendzie archiwalnej w kraju i zagranicą, która jak wiadomo wymaga od badacza dużego zaangażowania, swoistego „samozaparcia”, cierpliwości i znakomitego przygotowania do analizy badanych zbiorów, a jednocześnie dużej wiedzy ogólnej nie tylko z zakresu bibliologii, ale historii, historii sztuki, a w kontekście prowadzonych i opublikowanych w przedmiotowej monografii badań, wiedzy z zakresu historii Kościoła, monastycyzmu itd. Takiego doświadczenia nie zdobywa się z dnia na dzień. To długa praca. Wszystko to, tj. zdobywanie doświadczenia badawczego, dosyć jasno prezentuje się w jej całym dorobku naukowym – różnej objętości artykułach publikowanych od roku 1996. Śledząc ten dorobek moim zdaniem dokładnie widać, jak pani doktor pokonuje kolejne etapy poznania szerokiej przestrzeni historycznej z zakresu bibliologii i monastycyzmu, szczególnie wschodnich obszarów Rzeczypospolitej, które odzwierciedliła w swojej ostatniej, a opiniowanej tu pracy naukowej.

Wskazana monografia – *Kultura książki ...* – składa się z obszernego wstępu (s. 9-50), gdzie autorka prezentuje problematykę i stan badań nad „dziejami” książki w zakonach męskich Wielkiego Księstwa Litewskiego XV-XVIII wieku, problemy badawcze wynikające z tej problematyki oraz omawia specyfikę źródeł wykorzystanych w przedmiotowej monografii.

Zasadnicza część tej publikacji została przedstawiona w logicznie „ustawionych” rozdziałach, prowadzących czytelnika przez kolejne problemy zagadnień związanych z prezentacją podjętej problematyki. W rozdziale pierwszym omawia „Religie i religijność w Wielkim Księstwie Litewskim” (s. 51-76). Rozdział drugi „Tekst w klasztorze jako odzwierciedlenie ideałów życia i duchowości zakonnej” poświęcony jest zagadnieniom związanym z „pisanem” i „czytaniem” tekstów w klasztorach. W rozdziale trzecim – „Klasztor jako instytucja kultury literackiej i pracy naukowej” (s. 107-167) autorka prezentuje syntetyczny obraz kształtowania i rozwoju myśli naukowych w klasztorach, ich tworzenie i publikację, a jednocześnie ich wykorzystanie społeczne – wewnątrz klasztorów, jak i w szerszych kręgach, w których klasztory te miały swe oddziaływanie, w tym m.in. w ich szkołach. Ważnym zagadnieniem, które tu porusza są też drukarnie, dzięki którym rozmyślenia i „badania” powstałe w kręgach klasztornych mogły być upowszechniane. W kolejnym, czwartym rozdziale, autorka omawia „Księgozbiory w społeczności zakonnej” Wielkiego Księstwa (s. 169-210), przedstawiając najpierw typologię i funkcje zbiorów zakonnych, a następnie klasztorne archiwa, biblioteki i gromadzone teksty na przykładzie biblioteki benedyktynów w Starych Trokach, a potem bardzo ciekawy i inspirujący temat związany z „kolekcjonerem” – kolekcjonowaniem książek. Na koniec tego rozdziału omawia sytuację księgozbiorów i ich losy po kasatach klasztorów w XIX wieku. Pracę kończy krótkie podsumowanie przeprowadzonych rozważań (s. 211-210) oraz bardzo obszerna bibliografia (źródeł i literatury - s. 223-262) i wykaz skrótów. Po części monograficznej znajduje się obszerny, skonstruowany w jednolitej, tabelarycznej formie aneks, w którym autorka prezentuje księgozbiory klasztorne z ziem Wielkiego Księstwa Litewskiego (s. 267-430), które jak napisała „zostały odnalezione podczas kwerend archiwalnych i bibliotecznych w zbiorach polskich i międzynarodowych” (s. 267), m.in. w oparciu o istniejące już katalogi i autopsję w archiwach i bibliotekach. Książkę kończy wykaz tabel, spis ilustracji, indeks osobowy i summary. W tym miejscu pragnę też zaznaczyć, że omawiana książka została wydana w bardzo ładnej szacie edytorskiej. W wielu miejscach nie udało się jednak uniknąć błędów korektorskich, m.in. gramatycznych i literówek.

Rozważania przedstawione w recenzowanej monografii, jak wspomniano wyżej, zostały oparte na bardzo szerokiej kwerendzie archiwalnej, której obraz rysuje się m.in. przez zamieszczoną w bibliografii prezentację źródeł rękopiśmiennych (s. 223-235), stanowiących przedmiot jej analizy i badań bibliologicznych. To naprawdę olbrzymi wysiłek. Przez pryzmat prowadzonej analizy, opartej o te źródła, bardzo dobrze w opiniowanej monografii widoczna jest zdobyta w wyniku tego wieloaspektowa wiedza. Stawiane w poszczególnych częściach książki tezy i hipotezy mają bardzo szerokie udokumentowanie poprzez odniesienia do materiałów źródłowych i historiografii. Widać tu dobry warsztat badawczy, który należy jednak dalej udoskonalać. Niezależnie od tego co zostało przedstawione w opiniowanej książce, w oparciu o przebadane materiały źródłowe, bezwzględnie należy poprowadzić dalsze wieloaspektowe badania i wykorzystać je do dalszych prac analitycznych i syntetycznych.

Na szczególną uwagę, niezależnie od prezentacji poszczególnych zagadnień w kolejnych rozdziałach, moim zdaniem zasługują rozważania przedstawione w obszernym wstępie, gdzie autorka daje się poznać już nie tylko jako znakomity bibliolog oraz historyk monastycyzmu, ale metodolog (s. 11-20 i nn). W rozważaniach związanych z tą problematyką habilitantka w bardzo mądry sposób nawiązuje m.in. do wielkiej szkoły metodologicznej, największego metodologa historii w skali europejskiej pana prof. Jerzego Topolskiego i jego uczniów. Nawiązuje też do szkoły *Annales* i ich teorii „długiego trwania”. Problem ten nie zawsze jest odpowiednio uwypuklany w historiografii, choć jest oczywisty i jasny. „Długie trwanie” pozwala bowiem bardzo szeroko – wieloaspektowo, spojrzeć na przedmiot badań, tak przyrodniczych, jak i badań nad przemianami w kulturze. Autorce w syntetyczny sposób dobrze udało się naświetlić ten problem w kontekście „kultury książki”. Pewien symptom zainteresowania metodologią pojawił się u habilitantki już w 2007 roku, w artykule *Metodologiczne problemy badań historycznych księgozbiorów zakonnych w Wielkim Księstwie Litewskim*, w: *Bibliologia : problemy badawcze nauk humanistycznych*, red. Dariusz Kuźmina, Warszawa 2007, s. 120-130. Tu jednak przedstawiła go już w bardziej dojrzały i obszerniejszy sposób. Całą omawianą problematykę stara się ująć interdyscyplinarnie.

Widzenie przeszłości, jak pisałem przy innej okazji, wymaga jej postrzegania z „perspektywy orła”, który ma możliwość szerszej obserwacji badanej/obserwowanej przestrzeni, a nie „żaby”, która może widzieć tylko mały jej skrawek. Proponuję więc, aby autorka już w najbliższej przyszłości poddała ten problem - zagadnienia teoretyczne związane z metodologią bibliologii, pogłębionej refleksji historycznej i bibliologicznej (!), celem

wypracowania nowych, dodatkowych wniosków dla badań bibliologicznych (!), albowiem jak mi się wydaje jest już do tego przygotowana.

Muszę jednak zaznaczyć, że w rozważaniach dotyczących szkoły *Annales* zabrakło mi odniesień do Marca Blocha i jego „*Pochwały historii (...)*” (najnowsze wydanie 2009) oraz kręgu naukowego z nim związanego. To jednak można uzupełnić i poszerzyć w przyszłości. Mam też uwagę, że w tego typu opracowaniach, jak oceniana, syntetyzująca praca, moim zdaniem, szczególnie przy tak rozległym przedmiocie analizy – klasztorów różnej obserwacji - wymagana jest ich prezentacja na mapach (mapie). Warto było na takich przedstawieniach kartograficznych (różnymi symbolami graficznymi) zaznaczyć nie tylko lokalizację poszczególnych klasztorów, ale miejsca bibliotek, drukarni itp. Tego tu zabrakło. Dla znawców problemu jest to może niepotrzebne, ale dla dużej części czytelników znacznie ułatwiło by to odbiór prezentowanego zagadnienia. W kolejnych opracowaniach warto się nad tym zastanowić, tym bardziej, że takie mapy istnieją, m.in. w pracach, które autorka wykorzystywała w swojej monografii. Można było też pokusić się o bardziej poszerzoną prezentację statystyczną (diagramy, wykresy oraz szerszy zakres tabel) opisanych w pracy wyników, albowiem pozwala to moim zdaniem na łatwiejszą – obrazową, percepcję postawionych w tekście tez. Pewien niedosyt budzą też rozważania w podrozdziale pierwszym rozdziału drugiego, w którym moim zdaniem należało szerzej zobrazować różnice normatywne między zakonami i ich podejście do książki, lektury tekstów itd. Co prawda kwestia ta została ogólnie zasygnalizowana, ale moim zdaniem jest zbyt ogólna i nie każdemu czytelnikowi obrazuje złożone kwestie z tym związane. W rozdziale czwartym można było pełniej rozwinąć kwestie związane z kasatami zakonów i klasztorów i specyfiką tego zjawiska w WKL. Co prawda jest to zagadnienie bardzo obszerne i wielowątkowe, posiadające własne monografie, ale tu należało to ująć w trochę szerszym zakresie, aby pełniej ukazać jego specyfikę na tym obszarze. W zakończeniu należało też moim zdaniem szerzej i dobitniej uwypuklić kwestie związane z wpływem i udziałem wielkich rodów WKL na polonizację kultury i ich opieki nad zakonami w tej wielokulturowej, wieloreligijnej społeczności, a także wprowadzić bardziej pogłębione historyczno-metodologiczne rozważania podsumowujące kwestie związane z „kulturą książki” wynikające z przeprowadzonych badań.

Co prawda, jak to bywa w nauce, ocena poszczególnych prac, przez różnych badaczy, m.in. ze względu na perspektywę patrzenia na jej treść, może być różna. Pamiętać jednak należy, że w nauce, podobnie jak w życiu, zawsze potrzebna jest pokora, albowiem raz postawiona, nawet najlepsza w danym czasie teza, czy opinia, wraz z czasem może absolutnie stracić swoje znaczenie. Stąd wszystko musi być wyważone. Stosując się do tej zasady, mimo

postawionych uwag, stwierdzam że opiniowana monografia spełnia dobre cele, jakie stawiane są przez obecne przepisy normatywne dla nauki, a jednocześnie wymogi prezentacji wyników badań w naukach humanistycznych, pamiętając, że właśnie nauki humanistyczne spełniają w społeczeństwie już od wieków, co jasno wynika też z recenzowanej pracy, szczególną rolę – rolę budowania ducha społeczeństw, uczenia i zachowywania pamięci o naszych przodkach i nas samych dla przyszłości. To ważne i mam nadzieję, że w pogoni za materialnym przebudowywaniem świata, co wielokrotnie go niszczy, świat ducha pozostanie najważniejszy i nienaruszony, a recenzowana praca będzie świadczyć o tym przez lata!

Opiniowana monografia jest ważnym, bo kończącym pewien etap działań naukowych pani dr Iwony E. Pietrzekiewicz, ale nie jedynym elementem jej dorobku naukowego. Od 1996 roku habilitantka jest autorką, uwzględniając też drugie wydania, 108 publikacji. Dotychczas opublikowała 2 monografie (*Biblioteka kanoników regularnych w Krakowie w XV-XVI wieku.* – Kraków 2003 [poszerzona publikacja pracy mgr] i *Miser res sacra. Bonifratrzy w dawnej Rzeczypospolitej*, Kraków: Bikstudio, 2009). Była redaktorem lub współredaktorem 5 tomów monografii zbiorowych, w tym leksykonu. Redagowała i współredagowała 4 katalogi zbiorów bibliotecznych. Jest też współredaktorką jednego rocznika czasopisma naukowego („*Annales Universitatis Paedagogicae Cracoviensis. Studia ad Bibliothecarum Scientiam Pertinentia*”. Z. 11, red. Hanna Batorowska, Iwona Pietrzekiewicz, Ewa Wójcik, Kraków 2013). Opublikowała 18 artykułów w czasopismach (w tym 5 przed doktoratem), 44 rozdziały w książkach (w tym 4 przed doktoratem). W poszczególnych artykułach prezentowała wyniki swych badań poświęconych zakonom różnych obserwacji, m.in. klasztorom w Krakowie, Wilnie, Brześciu Litewskim, Słonimiu, Mińsku, Jarosławiu itd. Prezentowane rozważania były wynikiem jej wieloletnich kwerend w archiwach i bibliotekach naukowych Krakowa, Warszawy, Wrocławia, Wilna, Grodna, Mińska, Lwowa, Sankt Petersburga oraz innych instytucji zakonnych. W tym, jak wspomniałem znajdują się przyczynki poświęcone metodologii i metodyce badań nad książką dawną. Praktycznie zasadnicza większość tych prac oparta jest na materiałach źródłowych pozyskanych z własnych kwerend¹. Habilitantka była też autorką 6 recenzji opracowań naukowych. Jej publikacje w liczbie 26 były cytowane Google Scholar. Sporym zainteresowaniem cieszą się też jej prace naukowe, które zamieściła dotychczas na stronie *academia.edu* (1285 wizyt)². Brała również udział w opracowaniach 3

¹ Po zapoznaniu się ze stanowiskiem oceniających jej dorobek w 2017 roku (patrz recenzje w: <https://www.ck.gov.pl/promotion/id/12563/type/l.html>), dziwi mnie jednak trochę, że dorobek ten został zanegowany. Zgadza się natomiast z tym, że przedłożony w poprzednim postępowaniu materiał był dosyć nieszczerliwie dobrany i uzasadniony przez habilitantkę.

² Patrz: <https://ledson.academia.edu/IwonaPietrzekiewicz>; warto tam zamieścić więcej prac!!!; odczyt 15.02. 2020

katalogów wystaw poświęconych książkom. Ten zakres działalności dr Iwony E. Pietrkiewicz jest ważnym elementem promocji badań naukowych, co często jest traktowane dosyć „ubocznie” przez badaczy. A to moim zdaniem, jako historyka, archeologa i muzealnika, wielki błąd, szczególnie obecnie, kiedy humanistykę często postrzega się jako „naukę gorszej, mniej użytecznej kategorii”. Stąd tak ważną rzeczą jest prezentacja osiągnięć naukowych tej dyscypliny m.in. właśnie przez wystawy muzealne i inne mądre prezentacje dla pełniejszego ich odbioru w szerszych kręgach społecznych.

Realizując cykl swych zainteresowań badawczych dr Iwona E. Pietrkiewicz brała udział w kilku grantach badawczych krajowych i zagranicznych. Była uczestnikiem międzynarodowego projektu na Uniwersytecie Wileńskim (2010-2011), pt. *Mokslinių tyrimų projekto „Bibliotheca Litwana: atminties institucijų rinkinių raida” (akronimas BLAIR)* oraz 5 grantów krajowych, w których jest i ten, którego efektem jest *Kultura książki...*

Za swą pracę trzykrotnie została wyróżniona nagrodami indywidualnymi – nagrodami II i III stopnia, przez Rektora Akademii Pedagogicznej im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie za osiągnięcia w działalności naukowej (2002, 2010) i w 2016 roku za osiągnięcia w działalności organizacyjnej (Indywidualna Nagroda III stopnia).

Dr Iwona E. Pietrkiewicz od obrony dysertacji doktorskiej intensywnie uczestniczyła również w życiu naukowym w kraju i za granicą poprzez udział w 12 (14) konferencjach międzynarodowych i 32 krajowych, gdzie prezentowała wyniki swych badań przez wygłoszenie 44 referatów naukowych. W ramach badań statutowych Wydziału Filologicznego Uniwersytetu Pedagogicznego w Krakowie była też uczestnikiem kilkunastu programów badawczych. Niezależnie od udziału merytorycznego była również współorganizatorem 9 konferencji (w tym konferencje krajowe i międzynarodowe).

Za swą działalność naukową i organizacyjną została wyróżniona w 2002 roku Brązowym Krzyżem Zasługi, a w 2019 roku Srebrnym Krzyżem Zasługi. W 2013 roku otrzymała Medal Komisji Edukacji Narodowej. Była też stypendystką Ministra Edukacji Narodowej (przed doktoratem w latach 1991-1992) i Fundacji Lanckorońskich (2004).

Uczestniczyła także w pracach międzynarodowych i krajowych organizacji oraz towarzystw naukowych. Jest członkiem: Polskiego Towarzystwa Bibliologicznego (PTB), International Society for Knowledge Organization (ISKO), oraz Ośrodka Badań nad Mediami Uniwersytetu Pedagogicznego im. KEN (OBnM), Zespołu Nauk o Informacji, a także członkiem międzynarodowej Federacji Bibliotek Kościelnych (FIDES). Jest też członkiem (od 2015r.) Zespołu ds. Laboratorium Humanistyki Cyfrowej (DHLab Info) działającego w INoI, w Uniwersytecie Pedagogicznym w Krakowie.

Dr Iwona E. Pietrzekiewicz ma też spory wkład w rozwój dydaktyki. Była promotorem 21 jeden prac dyplomowych w swoim Instytucie - 12 licencjackich i 9 magisterskich³.

Prowadziła zajęcia dydaktyczne na studiach pierwszego i drugiego stopnia (stacjonarnych/niestacjonarnych) oraz studiach podyplomowych, na kierunkach: informacja naukowa i bibliotekoznawstwo, architektura informacji, zarządzanie informacją i publikowanie cyfrowe, edytorstwo, a także filologia polska i kulturoznawstwo. Zajęcia te dotyczyły m.in. historii mediów, historii informacji i form przekazu, kierunków badawczych bibliologii, edytorstwa, nauk pomocniczych bibliotekoznawstwa i informacji naukowej, instytucji kultury, zagadnień wydawniczych i księgarskich, współczesnego rynku książki, cyfrowego warsztatu bibliotekarza, cyfrowych zasobów kultury, . tekstu w przestrzeni miejskiej itp.

Brała/bierze też udział w opracowaniu programów studiów stacjonarnych i podyplomowych na swej macierzystej uczelni. Przygotowywała lub uczestniczyła w realizacji 31 takich przedsięwzięć⁴.

W latach 1995-2000 oraz, po uzyskaniu tytułu doktora, w latach 2000-2016 współpracowała z wieloma ośrodkami doskonalenia nauczycieli w Małopolsce oraz uczelniami, na zapotrzebowanie których prowadziła zajęcia dydaktyczne dla słuchaczy studiów podyplomowych oraz kursy kwalifikacyjne i doskonalące bibliotekarzy w Krakowie, Limanowej, Przemyślu, Rybniku, Nowym Sączu, Mysłowicach, Oświęcimiu, Gorlicach, Bobowej, Tarnowie itp. Opiekowała się praktykantami, którzy odbywali praktyki zawodowe w bibliotekach Krakowa, i inne⁵.

Prof. Kazimierz Tymieniecki, wybitny polski mediewista, jak pisałem już w kilku innych miejscach, miał bardzo ważną uwagę dotyczącą działalności naukowców, a mianowicie powiedział kiedyś, że zadaniem naukowca(ów) jest badać (uczyć się), nauczać i popularyzować wiedzę. Niezależnie od bardzo ważnych dwóch pierwszych „zadań”, które w syntetyczny sposób przedstawiliśmy wyżej, szczególnie znaczenie ma też ten trzeci element, który pozwala popularyzować hermetyczną widzę naukową wśród społeczeństwa. W przypadku doktor Pietrzekiewicz przejawiało się to m.in. poprzez współpracę przy organizacji wspomnianych wystaw, organizowanych przez *Muzeum Historyczne Miasta Krakowa*, organizację cyklicznych prelekcji i pokazów dla studentów stacjonarnych i niestacjonarnych w krakowskich zbiorach historycznych, m.in. w: Opactwie Cystersów w Mogile, Klasztorze i

³ Dane wg: <https://inoi.up.krakow.pl/kadra/dr-iwona-pietrzekiewicz/>

⁴ Obszerne omówienie tego zagadnienia patrz w opracowanej przez panią doktor dokumentacji do niniejszego wniosku.

⁵ Szerzej patrz dokumentacja do przedmiotowego wniosku habilitacyjnego.

kościół OO. Bernardynów w Krakowie, Klasztorze OO. Dominikanów w Krakowie, Kościoły i klasztory Karmelitów w Krakowie „Na Piasku”, Klasztorze Kanoników Regularnych Laterańskich w Krakowie, Klasztorze i kościoły Paulinów na Skałce w Krakowie, Biblioteczka Zgromadzenia Księża Misjonarzy w Krakowie, Muzeum im. Emeryka Hutten-Czapskiego w Krakowie, Biblioteczka Książąt Czartoryskich w Krakowie, Biblioteczka PAU w Krakowie.

Habilitantka ma też swój udział we współpracy ze środowiskiem, poprzez współudział w digitalizacji zabytkowych zbiorów w krakowskich bibliotekach kościelnych. Współpracowała z: Centrum Badawczym Bibliografii Polskiej Estreicherów Uniwersytetu Jagiellońskiego, Zamkiem Królewskim na Wawelu – Państwowymi Zbiorami Sztuki, Departamentem do Spraw Polskiego Dziedzictwa Kulturowego za Granicą (Biuro Pełnomocnika Rządu do Spraw Polskiego Dziedzictwa Kulturalnego za Granicą) w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego itd. Niezależnie od prac naukowych jest autorką 10 artykułów popularnonaukowych omawiając w popularny sposób badane przez nią zagadnienia. Zaangażowanie habilitantki w tego typu działalność zasługuje na duże uznanie.

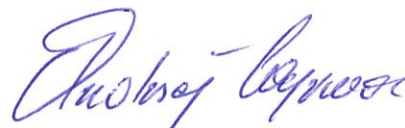
Oceniając dotychczasowy dorobek naukowy dr Iwony Ewy Pietrkiewicz, mimo powściągliwych głosów z 2017 roku, mogę jednoznacznie stwierdzić, że jest on różnorodny i duży! Poszczególne opracowania, z którymi mogłem się zapoznać nie budzą zastrzeżeń. Należy go ocenić jako bardzo dobry. Dr Iwona E. Pietrkiewicz jest badaczem bardzo wszechstronnym i dynamicznym w badaniach naukowych, jak i w popularyzacji wiedzy naukowej, nie mówiąc już o dydaktyce. W opiniowanej pracy, którą wskazała ona jako najważniejsze obecnie osiągnięcie naukowe – *Kultura książki...*, co podkreślałem wyżej, habilitantka ukazuje się nam jak bardzo dobrze przygotowany badacz, który bezwzględnie może uzyskać „tytuł” samodzielnego pracownika nauki w zakresie nauk humanistycznych, w zakresie bibliologii i informatologii.

Sądzić należy, że przyszłe jej działania pozwolą jeszcze bardziej wypracować i ugruntować metodologię takich badań, a następnie przekazać ją młodszemu pokoleniu.

Konkluzja

Mając na względzie, tak wskazane osiągnięcia naukowe, dorobek oraz aktywność naukową, zgodnie z warunkami „*Ustawy o stopniach i tytułach naukowych...*” (Ustawy z dnia 14 marca 2003 r.; Dz. U. z 2003 r. Nr 65, poz. 595, z późn. zm., tj. Dz. U. z 2017 r., poz. 1789 r.) oraz zgodnie z kryteriami zawartymi w Rozporządzeniu MNiSzW z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora

habilitowanego jednoznacznie **wnoszę o nadanie stopnia doktora habilitowanego w obszarze nauk humanistycznych, dziedzinie nauk humanistycznych, w dyscyplinie bibliologia i informatologia dr Iwone Ewie Pietrkiewicz.**

Prof. zw. dr hab. Andrzej M. Wyrwa

Poznań, 17. 02. 2020 rok

Adres recenzenta:

Prof. zw. dr hab. Andrzej M. Wyrwa
Wydział Historii
Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu
ul. Uniwersytetu Poznańskiego 7
61-614 Poznań